

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 402/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Energia plus s.r.o.**, Kamencová 32, Prešov, zastúpenej JUDr. Peter Vrabec, advokát s.r.o., Šafárikova trieda 5, Košice, proti postupu Správneho súdu v Košiciach v konaní sp. zn. 2Sf/38/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. júna 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom správneho súdu v konaní sp. zn. 2Sf/38/2024. Žiada prikázať správneho súdu konať bez zbytočných prietahov a o priznanie finančného zadosťučinenia 10 000 eur a náhrady trov konania.

II.

Skutkové východiská a sťažnostná argumentácia

2. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, že v napadnutom konaní vedenom pred správnym súdom o jej žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 101458974/2024 z 20. mája 2024 dochádza k zbytočným prietahom. Žaloba bola podaná 31. júla 2024, súd 14. augusta 2024 zaslal žalovanému výzvu na vyjadrenie k žalobe a na predloženie administratívneho spisu. Žalovaný sa k žalobe vyjadril 15. októbra 2024, súd vyjadrenie zaslal žalobcovi 9. decembra 2024 a žalobca podal repliku 10. decembra 2024. Správny súd zaslal 17. januára 2025 výzvu žalovanému na dupliku, a to bol posledný úkon súdu v danej veci. Vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania a dobu takmer 17 mesiacov od posledného

úkonu súdu je sťažovateľka presvedčená, že došlo k porušeniu jej práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

4. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. I. ÚS 167/03). Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

5. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

6. Ústavný súd konštatuje existenciu obdobia 17 mesiacov, počas ktorého bol správny súd nečinný, tento prieťah však vzhľadom na všetky okolnosti (najmä celkovú dĺžku napadnutého konania) nedosahuje takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľky.

7. Pri ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd už v minulosti odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prieťahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

8. Po predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti, vychádzajúc z citovanej judikatúry, aktuálneho stavu napadnutého konania správneho súdu a argumentácie sťažovateľky prezentovanej v ústavnej sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý postup konajúceho súdu nie je poznačený priet'ahmi v ústavne relevantnej intenzite, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

9. Je tiež potrebné zdôrazniť, že čl. 6 ods. 1 dohovoru sa na vec sťažovateľky nevzťahuje, keďže ho nemožno aplikovať na veci daňové, ktoré tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (rozsudky ESLP Jussila proti Fínsku z 23. 1. 2006, bod 45, a Ferrazzini proti Taliansku z 12. 7. 2001, body 24 a 31). Možno ho aplikovať, len ak daňové konanie obsahuje prvky trestného konania. Tak tomu vo veci sťažovateľky nie je, keďže jej nebola uložená sankcia za porušenie právnej povinnosti.

10. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľke obrátiť sa opätovne s ústavnou sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní na správnom súde dochádzalo k zbytočným priet'ahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2026

Robert Šorl
predseda senátu